

ДОКОВСКА, АТАНАСОВ И СЪДРУЖНИЦИ

АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО

със съдружници – ВАСИЛ Т. ВАСИЛЕВ, ВЯРА МУКОВА, ГЕОРГИ Н. АТАНАСОВ, ГЕОРГИ СЛАНЧЕВ,
ДАНИЕЛА ДОКОВСКА, ДИМИТРИНА АТАНАСОВА, ЗЛАТКА СТЕФАНОВА, ИНА ЛУЛЧЕВА, МИХАИЛ
БОЯДЖИЕВ, ПЕТЪР АНТОНОВ, ЦВЕТАНА ЧУКЛЕВА

София, район „Възраждане“, ул. „Марко Балабанов“ № 4А, ет.3-5, тел. 02 923 87 10(20); факс 02 923 87 46(47)
www.lawdap.com

ЧРЕЗ СПЕЦИАЛИЗИРАНАТА ПРОКУРАТУРА

ПР. ПР. №   /2020 г.

ДО СПЕЦИАЛИЗИРАНИЯ НАКАЗАТЕЛЕН СЪД

Ж А Л Б А

от адвокат Ина Лулчева,

защитник на Пламен Стоилов Бобоков

по ДП №   /2020 г. по описа на СП-СО

(пр. пр. №   /2020 г. по описа на СП)

С Р Е Щ У

ВЗЕТАТА МЯРКА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ

ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ В РАЗМЕР НА

1 000 000 (ЕДИН МИЛИОН) ЛЕВА

(постановление от 10.07.2020 г.)

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН СЪДИЯ,

С постановление от 10.07.2020 г. на г-н Пламен Бобоков е взета мярка за неотклонение „гаранция“ в размер на 1 000 000 (един милион) лева.

ВЗЕТАТА МЯРКА Е В НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 31, АЛ. 4 И ЧЛ. 121, АЛ. 4 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА.

ПОСТАНОВЛЕНИЕТО, С КОЕТО Е ВЗЕТА МЯРКАТА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ, Е ЯВНО НЕОБОСНОВАНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ПРЕДЯВЯВАНЕТО НА ОБВИНЕНИЕ ЗА НЕСЪСТАВОМЕРНО ДЕЯНИЕ И ВЗЕМАНЕТО НА МЯРКА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ В РАЗМЕР НА 1 000 000 ЛВ. Е АКТ НА ПРОИЗВОЛ.

Съображенията на защитата са следните.

Това е втората по ред мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 1 000 000 лв., която СП определя на г-н Бобоков в периода 31 май – 10 юли, без той да е дал причина с поведението си за това. Атакуваното постановление е издадено по дело, **образувано по отделени материали от първото дело, по което г-н Бобоков е привлечен като обвиняем и е внесъл 1 000 000 лв. гаранция, т.е. за факти, които са били известни на прокуратурата още преди предявяване на обвинението.**

Независимо от разделянето на делата (което безконтролно може да извършва прокурорът), наличието на вече внесена гаранция от 1 000 000 лв. по първоначалното дело напълно изключва възможността от неявяване пред органите на досъдебното производство без уважителни причини, защото това би довело до отнемане в полза на държавата на гаранцията. Внесената вече гаранция в размер на 1 000 000 лв. по първоначално образуваното дело срещу г-н Бобоков гарантира в пълна степен явяването му и по второто дело, още повече когато **и двете дела се водят в една прокуратура и от едни и същи прокурори.**

Освен всичко данните за процесуалното поведение на г-н Бобоков и по двете дела изключват дори хипотетичната опасност от препятстване развитието на делото.

Отделянето на материали и образуването въз основа на тях на нови дела, по които отново се взема мярка за неотклонение гаранция в изключително завишен размер, без да са налице нови обстоятелства, обосноваващи опасност от укриване или извършване на престъпление, е израз на произвол и пристрастност. Определянето на нови и нови мерки за неотклонение, без това да е необходимо за нуждите на делото е в нарушение на чл. 31, ал. 4 от Конституцията на Република България.

В НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 121, АЛ. 4 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА, НА ЧЛ. 199, АЛ. 2 НПК И НА ЧЛ. 59, АЛ. 1 НПК ПОСТАНОВЛЕНИЕТО, С КОЕТО Е ВЗЕТА МЯРКАТА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ, НЕ СЪДЪРЖА МОТИВИ.

Задължението за мотивиране на актовете на съдебната власт е конституционно закрепено, а по отношение на актовете на прокурора е определено в чл. 199, ал. 1 НПК.

Съгласно чл. 59, ал. 1 НПК в акта за определяне на всяка мярка за неотклонение следва да се посочени мотиви за вземането ѝ. В мотивите следва да се обосноват както самата необходимост от вземане на мярка за неотклонение (ако такава необходимост съществува, с оглед целите по чл. 57 НПК), така и конкретно определената мярка за неотклонение. В постановлението следва да са посочени фактите, обосноваващи законосъобразността на използването на процесуална принуда и установяващи например опасност от укриване, от извършване на престъпление, както и пропорционалността на ограничението, а при вземане на мярка за неотклонение гаранция в пари – и факти, относими към определяне на размера ѝ (например във връзка с чл. 61, ал. 2 НПК).

В случая органите на досъдебното производство са се задоволили само да посочат каква мярка на процесуална принуда определят, без да изложат каквито и да било съображения – нито изобщо за необходимостта от вземане на мярка за неотклонение, нито за драстичния размер на паричната гаранция. Подобен подход е недопустим, още повече при ограничаване на права.

Нещо повече, в постановлението е посочено, че г-н Бобоков е неосъждан, с установен и постоянен, и настоящ адрес, всякога се е явявал при призоваване по делото, има непълнолетни деца и възрастни родители, за които се грижи. Само това е достатъчно за отмяна на взетата мярка за неотклонение, защото от изложените от прокуратурата факти е очевидно, че изобщо не се налага вземането на мярка за неотклонение – тя не е необходима за осъществяване целите на правосъдието по смисъла на чл. 57 НПК.

В постановлението от 10.07.2020 г., с което е взета мярката за неотклонение по досъд. пр. № /2020 г. (пр. пр. № /2020 г.), са възпроизведени доводите за чистото съдебно минало, децата, възрастните родители и здравословното състояние, изложени в постановлението от 31 май 2020 г. със същия предмет по досъд. пр. № /2020 г. (пр. пр. № /2020 г.). Преписвайки почти буквално постановлението от 31 май 2020 г., прокуратурата

следваше да отбележи, че по делото, по което г-н Бобоков вече е бил обвиняем, той също е имал перфектно процесуално поведение, съдействал е на органите на досъдебното производство, включително като им е предоставил телефона си с кодовете и паролите, откъдето е извлечена информацията, послужила за отделяне на второто дело и предявяване на друго обвинение.

Тези факти обосновават за сетен път липсата на необходимост от вземане на мярка за неотклонение, и то парична гаранция в изключително висок размер по досъд. пр. № 72020 г., пр. пр. № 72020 г.

Съгласно чл. 57 НПК мерките за неотклонение се вземат, за да се попречи на обвиняемия да се укрие или да извърши престъпление.

По отношение на г-н Бобоков не е налице нито една от двете предпоставки за вземане мярка за неотклонение, поради което мярка за неотклонение изобщо не следва да се взема.

Не съществува опасност г-н Бобоков. Той има постоянен адрес, семейство, трайна връзка с държавата.

Данните за личността му и за общественото му ангажираност изключват дори хипотетична опасност от укриване.

Няма опасност г-н Бобоков да извърши престъпление, ако не му бъде взета мярка за неотклонение. Той е неосъждан, с отлични характеристични данни.

В самото постановление е посочено, че той е имал „добро процесуално поведение („редовно се явява в случаите, когато е призоваван за извършване на действия по разследването“).

От изложеното е видно, че не са налице никакви фактически предпоставки за вземането на каквато и да мярка за неотклонение по отношение на г-н Бобоков. Поради това налагането ѝ е в нарушение на чл. 31, ал. 4 от Конституцията, който забранява на обвиняемия да се налагат ограничения, които не са необходими за осъществяване целите на правосъдието.

От съществено значение е и следното.

На 18 юни 2020 г. СП постанови задържане на г-н Бобоков „до 72 часа“ и във връзка с направено искане по чл. 61, ал. 5 НПК по досъд. пр. № /2020 г. (след като паричната гаранция бе внесена на 17 юни 2020 г.).

С определение по н. ч. д. № /2020 г. СпНС, 4 състав, потвърдено с определение по в. н. ч. д. на АСпС, 4 въззивен състав, искането на прокуратурата бе оставено без уважение, като и двата съдебни състава приемат, че не е налице опасност обвиняемият да се укрие или да извърши престъпление с оглед данните за личността му, професионалната и семейната му обвързаност.

ТЕЗИ ДАННИ НЕ СА ПРОМЕНЕНИ. ТЕ ИЗКЛЮЧВАТ НЕОБХОДИМОСТТА ОТ НАЛАГАНЕТО НА МЯРКА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ, ОЩЕ ПОВЕЧЕ ОТ ВТОРА ПО РЕД ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ В ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ЗАВИШЕН РАЗМЕР.

ОТНОСНО РАЗМЕРА НА ПАРИЧНАТА ГАРАНЦИЯ

В постановлението липсват мотиви за определяне размера на гаранцията. Гаранцията е определена на ЕДИН МИЛИОН лева, без органите на досъдебното производство да са положили усилия поне да изследват доходите на г-н Бобоков, както изисква чл. 61, ал. 2 НПК.

Гаранцията представлява директно имуществено ограничение на правата и задължително следва да се съобрази с финансовите възможности на обвиняемия.

Европейският съд по правата на човека нееднократно е посочвал, че е недопустимо непосилният размер на една произволно определена гаранция да е повод, привидно законен параван, за задържане на обвиняемия и свързаното с това драстично ограничаване на правата му.

Единственият довод в постановлението, който би могъл, макар и доста косвено, да е относим към определянето на размера на гаранцията е, че мярката за неотклонение била адекватна с оглед „степената на обществена опасност на извършените деяния“, „упоритостта при извършването им и продължителния инкриминиран период от време“.

По делото обаче няма факти нито за проявена упоритост, нито факти за престъпно сдружаване по смисъла на чл. 321, ал. 6 НК, нито за подбудителство от страна на подзащитния ми (каквото е обвинението му във вр. с чл. 282 НК).

Независимо от това посочените обстоятелства са едни и същи както за г-н Пламен Бобоков, така и за г-н П. У. На първия обаче е взета мярка за неотклонение гаранция в размер на 1 000 000 лв., а на втория – в размер на 20 000 лв. Това означава, че според стандарта на прокуратурата „степената на обществена опасност на извършените деяния“ и „упоритостта при извършването им и продължителния инкриминиран период от време“ обуславят определянето на размер на гаранцията до 20 000 лв., а „остатъкът“ от 980 000 лв. е определен без мотиви.

При липсата на данни за опасност от укриване, при перфектното процесуално поведение на г-н Пламен Бобоков, при семейната му и професионална обвързаност определянето на гаранцията в размер, надвишаващ с 980 000 лв. гаранцията, определена на другия обвиняем, е израз на произвол и пристрастност. Този подход създава убеждение за дискриминация на база имуществено състояние. И то на база слухове и клюки за имущественото състояние на г-н Бобоков, тъй като то не е установено по делото (участието в търговски дружества, дори и притежаване на част от капитала от тях, или участие в управлението им не води до еднозначен извод за имуществени възможности, защото акционерът има право само на дивидент, а управляващият получава заплата).

Определянето на втора гаранция в размер на 1 000 000 лв., без да са налице законовите предпоставки за това, в рамките на един месец и при наличието на безукорно процесуално поведение, е израз на произвол, защото определената гаранция очевидно преследва цели, различни от целите на наказателното производство. При липса на мотиви за разликата в размера на паричната гаранция на двамата обвиняеми единственият извод е, че с определянето на изключително завишения размер, и то по второ производство (а с оглед роенето на делата е възможно образуването на още множество дела), явно се цели лишаването от свобода на г-н Бобоков, въпреки че това не се налага за нуждите на делото, нито е законна цел на мярката за неотклонение „гаранция“.

ДОПЪЛНИТЕЛНО СЛЕДВА ДА СЕ ИМА ПРЕДВИД И СЛЕДНОТО.

С постановление от 29 май 2020 г. по досъд. пр. № /2020 г. по описа на СП-СО, пр. пр. № /2020 г. на СП г-н Бобоков е привлечен като обвиняем по чл. 321, ал. НК и му е взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 1 000 000 лв., която е внесена. На 28 май 2020 г., при задържането по ЗМВР,

г-н Пламен Бобоков е предал личния си телефон доброволно по досъд. пр. № /2020 г. (пр. пр. № /2020 г. на СП), ведно с кодовете и паролите за достъп.

Досъдебно производство № /2020 г. е образувано на 18.06.2020 г. по отделени материали от досъдебното производство, по което г-н Бобоков вече е бил привлечен като обвиняем. Отделените материали са свързани с извлечени от телефона на г-н Бобоков съобщения.

Досъдебното производство № /2020 г. е образувано, след като г-н Бобоков вече е бил внесъл определената по първото дело парична гаранция.

Предявяването на обвинение по досъд. пр. № /2020 (пр. пр. № /2020 г.) и определянето на парична гаранция в изключително висок размер става, след като съдът в производство по чл. 64 НПК е отказал да задържи г-н Бобоков поради липса на опасност от укриване или извършване на престъпление.

Подобен подход поражда основателно съмнение, че прокуратурата не цели гарантиране нормалното развитие на процеса, а лишаването от свобода на г-н Бобоков на всяка цена – като отделя материали в нови производства, повдига нови обвинения и независимо от процесуалното поведение на подзащитния ми определя гаранции, които той да не може да внесе.

Стремежът г-н Бобоков да бъде лишен от свобода на всяка цена се установява и от действията на прокуратурата по двете водени досъдебни производства (като специално следва да се подчертае, че те се водят от едни и същи прокурори – т.е. не става въпрос за недоразумение):

= и по двете досъдебни производства г-н Бобоков е задържан със заповед по ЗМВР за 24 часа преди предявяването на обвинението;

= и по двете досъдебни производства след привличането му като обвиняем г-н Бобоков е задържан „до 72 часа за довеждането му пред съда“ на основание чл. 64, ал. 2 НПК, като и в двата случая искане до съда за вземане на най-тежката мярка за неотклонение не е правено – т.е. задържането както за 24 часа, така и за „до 72 часа“ са незаконни. Прокуратурата е постановила фактическото задържане, знаейки, че то не почива на закона.

Особено показателни са действията по лишаване от свобода на подзащитния ми на 9 и 10 юли 2020 г. – по ЗМВР за 24 часа на 9 юли 2020 г. и по чл. 64, ал. 2 НПК по досъд. пр. № /2020 г. с постановление от 10.07.2020 г.

Видно от материалите по делото, подзащитният ми е задържан за 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР на 9 юли 2020 г. в 11,10 ч., след като на 22 юни и на 7 юли 2020 г. се е явил на разпит като свидетел по същото досъдебно производство. Нещо повече, той е задържан на основание ЗМВР на 9.07.2020 г., след като на 9.07.2020 г. вече е имало изготвено постановление за повдигане на обвинение – следователно задържането по ЗМВР е незаконно и е израз на произвол.

На 10 юли 2020 г. подзащитният ми е задържан „до 72 часа за довеждането му пред съда“ след предявяване на обвинението в 9,50 ч. С постановление от същата дата обаче на г-н Бобоков е определена мярка за неотклонение „парична гаранция“ – т.е. прокурорът е разпоредил задържането му на основание чл. 64, ал. 2 НПК, без да има намерение да внесе искане по чл. 64 НПК в съда – следователно без законово основание и като поредна проява на произвол.

Следователно г-н Пламен Бобоков е бил незаконно лишен от свобода веднъж по ЗМВР – след като вече е имало постановление за привличането му като обвиняем, и втори път – на основание чл. 64, ал. 2 НПК, след като му е била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“.

Не е без значение и обстоятелството, че СП постанови задържане на г-н Бобоков „до 72 часа“ и във връзка с направено искане по чл. 61, ал. 5 НПК по досъд. пр. № /2020 г., СЛЕД КАТО ГАРАНЦИЯТА ВЕЧЕ Е ВНЕСЕНА и прокуратурата бе уведомена за това.

Както беше посочено по-горе, и СпНС, и АСпС оставиха искането на СП и протеста ѝ без уважение, тъй като не е налице опасност обвиняемият да се укрие или да извърши престъпление с оглед данните за личността му, професионалната и семейна обвързаност.

ТЕЗИ ДАННИ НЕ СА ПРОМЕНЕНИ. ТЕ ИЗКЛЮЧВАТ НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ВЗЕМАНЕТО НА МЯРКА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ, ОЩЕ ПОВЕЧЕ – ВЗЕМАНЕТО НА ВТОРА ПО РЕД ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ В ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ЗАВИШЕН РАЗМЕР.

Определянето на две последователни парични гаранции от по 1 000 000 лв., без да са налице основанията на закона, и поредицата от незаконни лишавания от свобода, разпоредени от прокуратурата, установяват по категоричен начин, че целта на мярката за неотклонение не е осигуряване развитието на процеса, а лишаване от свобода на г-н Пламен Бобоков на

всяка цена и в изпълнение на цели, различни от тези на наказателния процес.

МЯРКАТА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ Е ВЗЕТА В НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 56, АЛ. 1 НПК, ТЪЙ КАТО АЛИПСВА ОБОСНОВАНО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ ЗА ИЗВЪРШЕНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.

ТОВА Е ТАКА, ЗАЩОТО ПОДЗАЩИТНИЯТ МИ СЕ ОБВИНЯВА В ЯВНО НЕСЪСТАВОМЕРНО ДЕЯНИЕ.

С постановление от 10.07.2020 г. на г-н Пламен Бобоков е предявено обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6 НПК за това, че в периода януари 2019 г. – май 2020 г. се е сговорил с П У да вършат в страната престъпления по чл. 304б НК и по чл. 282 НК.

ПО ДЕЛОТО НЯМА ФАКТИ ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА СГОВОР ДА СЕ ИСКАТ, ПРЕДЛАГАТ, ПРИЕМАТ ИЛИ ОБЕЩАВАТ ДАРОВЕ, ЗА ДА СЕ УПРАЖНЯВА ВЛИЯНИЕ. Длъжността на г-н П У не дава възможност за упражняване на влияние върху което и да било длъжностно лице във връзка със службата му. Нито секретарят в Администрацията на Президента, нито дори самият Президент имат правомощия за намеса/съдействие в икономическите отношения в страната или в чужбина.

Срещу г-н Бобоков е предявено обвинение и по чл. 282 вр. чл. 20, ал. 3 вр. чл. 26 НК за това, че от 8.05.2019 г. до 28.08.2019 г. в условията на продължавано престъпление, чрез 21 деяния **склонил** П У , секретар по правни въпроси и антикорупция в Администрацията на Президента на Република България, да наруши служебните си задължения, регламентирани в чл. 54, т. 2 от Правилата за работа на Администрацията на Президента, а именно: „Служителите в Администрацията на Президента са длъжни да не разгласяват информация, данни, факти или сведения, станали им известни при или по повод изпълнение на длъжността“, и т. 5 „Преки задължения“, пункт 13 от длъжностната характеристика на заеманата длъжност: „да не разгласява информация, данни, факти или сведения, станали известни на заемания длъжността при или по повод изпълнение на неговата работа“, като деянието е осъществено с цел да набави за друго – Пламен Бобоков облага, изразяваща се в своевременно получаване на достоверна информация за случващото се в политическия живот на държавата Либия и Република Украйна, като информацията била необходима на Пламен Бобоков за вземането на решения,

свързани с икономическите му интереси в тези държави, като с тази информация Пламен Бобоков не можел да се снабди по правомерен начин.

Според постановлението от деянието били настъпили значителни вреди – разгласяване на информация, уронване на престижа на Президентската институция сред гражданите на Република България и застрашаване на националната сигурност чрез разкриване на оперативен интерес на специална разузнавателна служба – Служба „Военна информация“.

ОБВИНЕНИЕТО Е НЕ ПРОСТО ЯВНО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО. ТО Е АБСУРДНО.

По делото няма факти г-н Пламен Бобоков да е склонявал г-н П. У. към каквото и да било.

По делото няма факти цитираната в 21 пункта информация да е била необходима на Пламен Бобоков за вземане на решения във връзка с каквито и да било негови интереси.

Плод единствено на явната предубеденост и процесуална недобросъвестност на прокуратурата е твърдението, че Пламен Бобоков не можел да се снабди с описаната в 21 пункта информация по „правомерен начин“.

„ИНКРИМИНИРАНАТА“ В 21 ПУНКТА ИНФОРМАЦИЯ Е ЯВНА.

ТЯ Е ОБЩОДОСТЪПНА И, КАКТО ПРАВИЛНО Е ПОСОЧЕНО В П. 14 ОТ ПОСТАНОВЛЕНИЕТО, ИЗТОЧНИКЪТ Е БТА. А ПО П. 14 – РОЙТЕРС И АСОШИЕЙТЕД ПРЕС.

МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ, ПОНЕ В ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ДЪРЖАВИ, НЕ Е ТАЙНА.

СРЕЩИТЕ НА ПРАВИТЕЛСТВЕНИ РЪКОВОДИТЕЛИ И ПРЕЗИДЕНТИ СЕ ОБЯВЯВАТ ОФИЦИАЛНО, ДОРИ КОГАТО САМОТО ПОСЕЩЕНИЕ Е „НЕОФИЦИАЛНО“.

ИНФОРМАЦИЯТА ЗА КОНФЛИКТИ, ДЕЙСТВИЯ НА ООН И ЕС, САМОУБИЙСТВЕНИ АТЕНТАТИ СЕ РАЗПРОСТРАНЯВА ОТ ОГРОМЕН БРОЙ АГЕНЦИИ И ЧАСТНИ ЛИЦА ЧРЕЗ МЕДИИТЕ И СОЦИАЛНИТЕ МРЕЖИ. КЪМ ТАЗИ ИНФОРМАЦИЯ МОЖЕ ИМА „ИНТЕРЕС“ НЕ САМО СЛУЖБА „ВОЕННА ИНФОРМАЦИЯ“, НО И ВСЕКИ ГРАЖДАНИН.

По повод обвинението за разпространяване на информация с източник сводка на Служба „Военна информация“ ВКС е посочил, че отговорност може да се носи само за разпространяване на непубликувани данни от „закрити, неяви източници“, като се посочат и факти с какво разгласяването на тези данни застрашава националната сигурност!!!! (Решение № 522/26.06.2009 г., н.д. № 492/2008 г., ВКС, П н.о.)

НЕ Е ТАЙНА И НЕДОСТЪПНА ИНФОРМАЦИЯТА ЗА ОФИЦИАЛНИТЕ ПОСЕЩЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ.

Конституцията на Република България, чл. 41, гарантира правото на свободно получаване и разпространение на информация:

Чл. 41 (1) Всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

(2) Гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права.

Информацията за ситуацията в Либия не засяга правата и доброто име на другите граждани, не е насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. Тази информация не е държавна или служебна тайна. Информацията за международното положение поначало никога не е тайна. Следователно „снабдяването“ с тази информация, независимо от начина, НИКОГА НЕ Е НЕПРАВОМЕРНО.

Прокуратурата не може да въвежда критерии, ограничаващи правото на получаване на информация в нарушение на Конституцията.

А общодостъпният характер на информацията може да се установи дори само при прочит на описаните факти.

Така според прокуратурата би следвало да е недостъпна по „правомерен начин“ информацията за следното:

= среща на премиера на Либия с премиера на Италия (п. 1);

= „обстановката в Либия е напрегната“ (п. 2);

= среща на Председателя на Президентския съвет и ПНЕ на Либия с Върховния представител на ЕС по въпросите на външната политика и политиката за сигурност Федерика Могерини (п. 3);

= сражения на територията на Либия (п. 4, 7, 11, 13, 14, 16, 18);

= подновяване на разрешението на ООН за инспекции на плавателни съдове край бреговете на Либия (п. 5);

= среща на министрите на външните работи на Тунис, Алжир и Египет (п. 6);

= призив на ръководителя на либийското правителство за провеждане на форум с участието на всички политически сили в страната, съгласувано с ООН и подкрепа от ЕС и ООН на инициативата (п. 8);

= данни на Световната здравна организация за загиналите и ранени в Либия, както и за атентатори-самоубийци по време на футболен мач (п. 9);

= официално посещение на Президента на Република България в Китай и участие в т.нар. „летен Давос“ (п. 10);

= официални изявления на говорителя на Либийската национална армия и на турския министър на националната отбрана (п. 12);

= данни за убити и ранени въздушен удар срещу мигрантски център в Триполи, „СЪОБЩИХА РОЙТЕРС И АСОШИЕЙТЕД ПРЕС“ (п. 14);

= информация за заседания на ООН (п. 15);

= декларация на Съвета за сигурност на ООН, осъждаща въздушния удар срещу център за мигранти в Триполи (п. 16);

= декларация на Държавния департамент на САЩ, Великобритания, Египет, Италия, Франция и ОАЕ с призив за политическо решаване на конфликта в Либия с посредничеството на ООН (п. 17);

= приемане от либийска страна на предложението на ООН за прекратяване на огъня по време на мюсюлманския празник Айд ал Адха (п. 18);

= информация за възобновяване на дейността на международното летище в Триполи (п. 19);

= „Лидерите на страните от Г-7 (Франция, САЩ, Великобритания, Германия, Италия, Япония, Канада) заявиха (26.08) необходимостта от провеждане на нова международна конференция за намиране на изход от кризата в Либия“!!!!!!! (п. 20).

Що се отнася до информацията за Украйна (п. 21, подписан договор със Световната банка за предоставяне на кредит!!!!), **фактът, че г-н Бобоков е почетен консул на Украйна изключва дори хипотетичната необходимост той да се снабдява по „неправомерен начин“ с информация за държавата, която му е поверила представителството си.**

Допълнително следва да се посочи, че ФАКТИТЕ, ОПИСАНИ В ОТДЕЛНИТЕ ПУНКТОВЕ, СЕ СЪДЪРЖАТ И В ОФИЦИАЛНИТЕ ЕМИСИИ НА БТА.

Прилагам към жалбата „материали от емисия „Международна информация“ на БТА в периода 1 май – 31 август 2019 г. във връзка със ситуацията в Либия, от които е видно, че БТА е разпространила много по-голяма по обем и факти информация от тази, инкриминирана в постановлението.

Предвид изложеното моля да отмените взетата мярка за неотклонение на г-н Пламен Бобоков.

В случай че намерите доводите на защитата за неоснователни, Ви моля да вземете мярка за неотклонение „подписка“ или да намалите размера на паричната гаранция най-малко до този, определен на другия обвиняем. Това алтернативно искане се прави за изчерпателност.

Прилагам:

1. Копие от постановление за привличане като обвиняем по досъд. пр. № /2020 от 9 юли 2020 г., връчено на 10 юли 2020 г. в 9,50 ч.
2. Копие от заповед за задържане по ЗМВР от 9.07.2020 г., ведно с копие от подадена жалба срещу заповедта в СРС.
3. Копие от постановление за определяне на мярка за неотклонение от 10.07.2020 г. по досъд. пр. № /2020 г.
4. Копие от постановление за привличане като обвиняем по досъд. пр. № /2020 г. от 29.05.2020 г.

5. Копие от постановление за определяне мярка за неотклонение от 31.05.2020 г. по досъд. пр. № /2020 г., пр. пр. № /2020 г.;

6. Копие от постановление за привличане като обвиняем („прецизирано“ обвинение) по досъд. пр. № /2020 г. от 4.06.2020 г.

7. Постановление от 18.06.2020 г. за задържане на г-н Бобоков на основание чл. 64, ал. 4 НПК по досъд. пр. № /2020 г. поради невнасяне на паричната гаранция.

8. Сигнал от 18.06.2020 от адвокат Ина Лулчева, защитник на Пламен Бобоков, до СП, пр. пр. № /2020 г., за отмяна на постановлението за задържане, тъй като същото е издадено след внасяне на гаранцията. Към сигнала са приложени документи за внесената сума.

9. Жалба до СпНС на основание чл. 5, ал. 4 ЕКПЧ срещу задържането на основание чл. 64, ал. 2 НПК, вх. № /18.06.2020 г.

10. Искане на СП до СпНС за задържане под стража на г-н Бобоков поради невнасяне на паричната гаранция и реално съществуващи опасности от укриване и извършване на престъпление.

11. Протокол от с. з., проведено на 19.06.2020 г. по н. ч. д. № /2020 г. на СпНС, 4 състав – искането на СП за задържане под стража е оставено без уважение.

12. Протест на СП срещу определението на СпНС по н.ч.д. № /2020г.

13. Протокол по в. н. ч. д. № '2020 г. на АСпС, 4 с. – протестът е оставен без уважение.

14. Копия от призовки за явяване на г-н Бобоков като свидетел по досъд. пр. № /2020 г., по което впоследствие е привлечен като обвиняем.

15. Копие от жалба до СРС, НО, срещу заповедта за задържане на г-н Бобоков на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

16. Копие от жалба до СпНС, вх. № /10.07.2020 г., на основание чл. 5, ал. 4 ЕКПЧ срещу постановлението за задържане на основание чл. 64, ал. 2 НПК от 10.07.2020 г.

17. Копие на карта на Пламен Бобоков – почетен консул на Украйна.

18. Материали от Емисия „Международна информация“ на БТА в периода 1 май – 31 август 2019 г.

С уважение: